

◆ P o e z i y a

Balayar SADIQ

HADİNİN SƏSİ

Sükut beşiyində üşüyər qəbrim,
Üstünə nə oğul, nə qız gələcək.
Qərrib küləklərin dodaqlarında
Qəmli misralarım yalqız gələcək.

Öz harayım qonar öz başdaşıma,
Bir yarpaq diksinər kimsəsizliyim.
Qərrib sözlərimin pıçıltısından
Qırılar güzgüsü daş səssizliyin.

Bir vaxt misralanan göz yaşlarımdan
İndi qəbrimin də divarı nəmdi.
Dünyanın yeganə şairiyəm mən,
Vətənim – kədərdir, millətim – qəmdir.

Torpağın altda da sümük əllərim
Haqqın qapısına uzalı qalıb.
Bəxtimi unudub getmişən, Allah,
Qələmin alnımdan asılı qalıb...

ADAM

Nə vaxtdır özünü gəzirsən, adam,
Gəzirsən bir belə adam içində.

Nə vaxtdır yolunu gözləyir sənin,
Oturub bir qərib adam – içində.

Ömründən nə qədər yolları çırpdın,
Budağı çırpılan tut ağacıtək.
Qonub budağına əcəl quşları,
Barı bircəsini tut, şəklini çək.

İçimdə dəfn etdim mən bu şəhəri,
Əllərim batıbdır ümid qanına.
Bir gün misraların başını qatıb
Durub gələcəyəm sənin yanına.

Bir ovuc kənd idim şəhər içində,
O kəndin üstündən keçib getdilər.
Arzular dağıldı küçələr boyu,
Ümidlər ömrümdən köçüb getdilər.

Hardasa bir mələk cibindən salıb
Mənə gətirəndə bəxt kağızımı.
Qanıma batırıb öz əllərimlə
Yazmışam ovcuma alın yazımı.

Mən sənə gün verdim, işıq vermədim,
Haqqın var üzümə nə desən, adam.
Bu şeirin gözünə kül üfür, gedək,
Nə mən adam oldum, nə də sən adam.

DODAQLARIN SİMFONİYASI

Bu şeirimi sən pıçıldı, ilahi,
Gül qoxulu yuxusuna o qızın.
Səndən gələn ayrılıq da, ölüm də
Qoy bələnsin qoxusuna o qızın.

O gözlərə özün söylə, ilahi,
Danışmasın ayrılığın dilində.
Baxışlarım gecə-gündüz can verir
Küləklərə gülümsəyən telində.

Hər gün çırpır qanadını misralar
Könlümdəki bu ağrının ətrinə.
Daha səndən incimirəm, ilahi,
Verdiyini bu xoş əzabın xətrinə.

Bax, o qızın dodaqları çiyələk,
 Həyat özü həyat alıb dadından.
 Nə yaxşı ki, dadmamısan, ilahi,
 Allahlığın çıxacaqdı yadından.

Ovuduram doluxsunan bəxtimi,
 Göz yaşımın hənirində gəl, qızın.
 Bu üşüyən ürəyimi, ilahi,
 Dur, dəfn elə dodağında o qızın.

UNUTMAĞIN ƏTRİ

Dodağında çiçəkləməz
 Bir də o qızın əlləri.
 Ta könlüm dərd ocağıdı,
 Gəl, bir az qızın, əllərim.

Unutmadım saçlarımda
 Gülümsəyən barmaqları.
 Ürəyimdən bir ah qopub,
 Sevindirir varaqları.

Bax, necə bələnib dünya,
 Unutmağın qoxusuna.
 Hər gecə daş atır ürək
 Misraların yuxusuna.

Düz kimi səp xatirəni
 Bu yaramı ovutmağa.
 Dur, gəl mənə kömək elə
 Səni bir az unutmağa.

O əllərin pıçılıtsı
 Hər gün gözlərimdən yağır.
 Allah, qapını döyürəm,
 Get, o qızı özün çağır...

EŞQ

Ah, o qızın yanağında
 Bir körpə çiçək ağlayır.
 O diksinən öpüş yeri
 Nə gözəl-göyçək ağlayır.

Dur, şəhid ol, göz yaşında,
 Damlı-damlı səni yuyar.

Sərər dodağı üstünə
İslanmış adın quruyar.

Ağrı kəsən dərman kimi
Adını qoy dilin üstə.
Bir qonaq get xəyallara,
Əli qonsun əlin üstə.

Yayın əcəlin gözündən,
Bu ömürdə bircə saat.
Bağışlayar, o qız üçün,
Lap istəsən Allahı sat...

UZAT ƏLLƏRİNİ

Götür bu qərib könlümü,
Bağışlayım sənə, getsin.
Çıxım gözünün seyrinə,
Neçə-neçə sənə getsin.

Yanağını əzbərləyim
Öpüş-öpüş, dodaq-dodaq.
Bir mən olum qiyamətdə,
Bir sən, bir də tənha otaq...

Sətir-sətir döyür qələm
Hər gün bəxtin qapısını.
İnan, çoxdan itirmişəm
Mən bu vaxtın qapısını.

Xəyalımdan kölgən düşür
Sinəmdə sözün üstünə.
Həsrətdən çəkdiyim ahı
Qoyuram gözün üstünə.

Ürəyimi kirpiyindən
Nə vaxtdı asıb qalmışam.
Uzat mənə əllərini,
Gözündə azıb qalmışam.

ŞEİR QOXULU QADIN

Dodağımda bir misra
Əl eləyir adına.
Ömrü şeir qoxulu,
Qəlbi tənha qadına.

O köksündə çırpınan
 Ürək – həsrət çiçəyi.
 Sən çəkdiyim dərdlərin
 Ən gözəli, göyçəyi.

Misralara səpmisən
 Ağrısını bir eşqin.
 Həsrətinlə üşüyür,
 Qapısından gir eşqin.

Dodağında titrəyən
 Misralara salam de.
 Könlünü duymazlara
 Sözüm yoxdu, lalam de.

Bu ayrılıq qoxulu
 Qəlbimi al ovcuna.
 Nəfəsini qoxlasın
 Qoy uçuna-uçuna.

Kaş yuxun qarışmasın
 Bir qəribin sözündən.
 Mənim şeir qoxulum,
 Muğayət ol özündən...

ÖMÜR

Yenə ad günümdür, xoş gördük, ömür,
 Adımın əlini sıxıb gəlirəm.
 Bu qürbət köynəkli tale yolunu
 Geyib ayağıma, çıxıb gəlirəm.

Duyğular gecədən döyür qapımı,
 Astadan deyirəm, “döz” – axtarıram.
 Necə bu misranın könlünü alım? –
 Səhərdən bir yarpaq söz axtarıram.

Qoxlaya bilmədim bir arzunu da,
 Ömür başdan-başa qürbət qoxulu.
 Sən məni bağışla, bağışla, vətən,
 Təkcə sözlərimdir qeyrət qoxulu.

Gözünü təzəcə açan ağacın
 Yaşıl təbəssümü sənənin payındı.

Daha bundan böyük hədiyyə olmaz,
Bu gün də qismətdən əcəl yayındı.

Nimdaş ümidlər də gedibdi çoxdan,
Yayınmaq istəyir gözümdən ömrüm.
Səni bu şeirlə təbrikə gəldim,
Sil göz yaşlarını, yaxın gəl, görüm.

AĞRI

Bu körpənin gözlərində
Allahın adı ağlayır.
Üzündə ölən mələyin
Bir cüt qanadı ağlayır.

Ömrü çoxdan qocalıbdı,
Bir körpəlik borc alıbdı.
Bax, bir gözü Xocalıdı,
Ya Kərbəladı, ağlayır.

Xəbəri yoxdu Allahın,
Yaşmağı düşübdü ahın.
Açılmayan bir sabahın
Ləzzəti, dadı ağlayır.

Ayaq üstə duran qəbir
Dərdi gözlərinə təpİR.
Əzrayılın qolunda bir
Ölüm saati ağlayır.

Yox dərđini xəbər alan,
Tanrı yalan, bəndə yalan.
Dodağında sözsüz qalan
Bir lal bayatı ağlayır.

Dünya yoldu, o, qarınca,
Heç baş qoymayıb balınca.
Gəlməyən bəxtin dalınca
Bütün həyatı ağlayır.

NOSTALJİ

Qadınlar əlindən qocalır, xanım,
Belindən qocalır bütün kişilər.
Qeyrəti köksünə sıxıb getdilər
Tənbəki, maxorka, tütün kişilər.

Tozlu yaddaşlarda qalıb sorağı
 O sultan, o paşa, o xan günlərin.
 Üzünə baxmağa kimsədə üz yox
 Keçmişdən boylanıb baxan günlərin.

Xanım təbəssümlər, gəlin gülüşlər
 Bu sürtük şəhərin yadına düşmür.
 Muzeydə üşüyən abir-həyanın,
 Ölçüsü daha hər qadına düşmür.

İsladıb şəhərin küçələrini
 Hər gün axıb gedən üzlərin suyu.
 Qeyrətin papağı itəndən bəri
 Yuyub çox suları gözlərin suyu.

Qeyrət bu yerlərdən gedəndən bəri
 Ta Allah baş qoşmur dərdə, gileyə.
 Səsi güllələnmiş minarələrdə
 Keşiş xaç çevirir üzü qibləyə.

Qadınlar yıxıldı xanımlığından
 Kişilər qeyrətdən yıxılan günü...
 Götürün bu seirin başına tokün
 Deyə bilmədiyim sözün külünü...

DƏRVIŞ DUASI

Könül, Allahdan yıxıldın,
 Yıxılma üzü qibləyə.
 Üstündə Tanrı ətri var,
 Göndər bu üzü qibləyə.

Hərfləri əcəl qoxuyur,
 Ürəyimdən də bu sözü.
 Köynəyini qurutmağa
 Göz yaşına sər bu sözü.

Məscidlər dəvə karvanı, –
 Gövşəyir qibləyə sarı.
 Götür “ənəlhəqq” sözünü,
 Üşüyən qibləyə sarı.

Hələ də haqqı çağırır,
 Bir bax, Kərbəla çölləri.

Gör necə xoşbəxt eləyib,
Bu dərd, bu bəla çölləri.

Məscid-məscid eşələnir,
Cahana sığmayan ürək.
Mən ki məscidə sığmazam,
Allah, məndən əlini çək...

Eşqin bənövşə vaxtıdır,
İlahi, çevir üzünü.
Mən tək günahkar üstündə,
Salma günaha özünü...

KİTABIMI ALAN ADAM

Qoyub arzusunu ayağı altda,
Dövrən ümidindən asıb adamı.
Mənim kitabımı sən alacaqsan,
Bu varlı səhərin kasıb adamı.

Allaha uzanan qabarlı əllər
Cavabsız məktubtək qayıdar sənə.
Çapıb talayırılar sənin haqqını
Gör neçə illərdir, gör neçə sənə.

Susursan Azadlıq meydanı kimi,
Dilindən utanır Qarabag sözü.
Səni bu görkəmdə kaş görməyəydi,
Barı kor olaydı qeyrətin gözü.

Varaqla bəxtintək lal harayımı,
Sonuncu ümidin göz yaşını sil.
Geyin ürəyinə misralarımı,
Üstünü toz başmış yaddaşını sil.

Mən sənin üzünü görməsəm belə,
Mehriban qəlbini görmüşəm çoxdan.
Səni tanıyıram, başına dönüm,
Azadlıq ruhuna sancılan oxdan...

AĞLAMAĞIN RƏNGİ

Götür bu misranı, çırp o dağlara,
Bəlkə buludların açıldı eyni.
Halına nə olub görən bu yurdun,
Sevinci, kədəri eynidir, eyni.

Özündən-özünə yüyürür hamı,
Əhvalı eynidir toxun, acın da.
Daha sevinməyə bir şey qalmayıb,
Üstünə qar yağır ehtiyacın da.

Alnında bir güllə yeri üşüyür
Ümid bayrağını tutan adamın.
İlahi, ahını necə götürdün? –
“Azadlıq” sözünü udan adamın.

Sovxa medal kimi asılıb ümid,
Alnımın çatlamış qırıqlarından.
Sonuncu məktubu yazdım, ilahi,
Xəbər tut səbrimin göz yaşlarından.

Arzu KAZIMQIZI NEHRƏMLİ

BALAM YATIR!

Gecədir..
Balam yatır.
İlin şəh baharı
kimi..
Yenicə doğulmuş,
ağzı süd qoxulu quzu kimi..
Gecədir..
Balam yatır
mışıl-mışıl.
Şirin yuxusundan bal dadır.